

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év június hó 18. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette az alábbi

V É G Z É S T :

Az emberölés előkészületének büntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2007. év november hó 30. napján kihirdetett 18.B.762/2007/13. számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a**.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.200 (hétezer-kettőszáz) forint büntügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

A Fővárosi Bíróság 2007. év november hó 30. napján kelt 18.B.762/2007/13. számú ítéletével vádlottat emberölés büntettének kísérlete miatt 1 év 10 hónapi börtönbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2008. év február hó 5. napján kelt BF.78/2008. számú átiratában a Fővárosi Bíróság 18.B.762/2007/14. számú ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

A védő a fellebbezési eljárás keretében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, mert az ellentétes az iratok tartalmával, a megállapított tényekből további tényekre az elsőfokú bíróság helytelenül következtetett és a Fővárosi Bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett eleget.

A védő hivatkozott arra, hogy az 1-es tanú határozottan arról nyilatkozott, hogy 2-es tanúval történt beszélgetés során a tanú ittas állapotban volt, de ezt a tényt az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása és a bűnösségre vont következtetés során nem értékelte. Előadta, hogy a 3-as tanú úgy nyilatkozott, hogy a vádlott nem tett említést arról, hogy ténylegesen milyen cselekményt akar a 2-es tanúval együtt elkövetni.

Mindezekre, valamint arra is figyelemmel, hogy a sértett egy idős személy volt, így nem lehet az ő vallomására a tényállást alapítani -hiszen nem biztos, hogy mindent jól értett -, valamint a visszavont vallomásokra is tekintettel, kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy a vádlott az előkészületi cselekményt elkövette volna, ezért a felmentését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül eljárva megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, a bizonyítékokat a lehetséges körben összegyűjtötte és azokat egyenként, valamint összességében is értékelte, és felderítési kötelezettségének is általában eleget tett.

A másodfokú bíróság azonban észlelte, hogy az ítélet részben megalapozatlan, mert a Be. 351. § (2) bekezdésének d./ pontja alapján az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan állapította meg. Ez a megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárás során az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt. Az elsőfokú bíróság ugyanis a tényállást alapvetően a 4-es és 2-es tanúk vallomására alapította, mely tanúvallomásokat a lényeges részek tekintetében az 1-es és 5-ös tanúk is megerősítették. Az elsőfokú bíróság azonban e két tanú vallomását lényeges részek tekintetében figyelmen kívül hagyta. A másodfokú bíróság ezért a tényállást a történeti események leírására vonatkozó részében kiegészítendőnek találta. Mindenekelőtt azonban e tanúvallomások értékelése során részletesen megvizsgálta, hogy a vallomástétel előfeltételei fennállnak-e és a figyelmeztetésekre a törvényes rendelkezések szerint az elsőfokú eljárás keretében sor került-e.

Ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság megállapította, hogy mind a nyomozati eljárás során, mind a bírósági eljárás keretében a tanúk meghallgatását megelőzően sor került a tanúk törvényes jogaira történt figyelmeztetésre. A másodfokú bíróság külön vizsgálat tárgyává tette azt a körülményt is, hogy a 2-es tanú az eljárás kezdetétől úgy nyilatkozott-e, hogy a vádlott felhívását visszautasította, így - helyesen - nem került abba a helyzetbe, hogy a bíróságnak külön felhívást kellett volna intéznie felé arra, hogy a tanúvallomásával önmagát bűncselekmény elkövetésével nem köteles vádolni.

Az eljárásjogi feltételek maradéktalan betartását követően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azonban az iratok tartalma alapján a Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontjára figyelemmel az alábbiakkal egészítette ki:

A vádlott egy alkalommal a szobájába behívta a 2-es tanút és elmondta neki, hogy Csepelen, a szomszéd utcában lakik a 6-os néni, akinek a házát meg is mutatta a 2-es tanúnak. Beszélt neki arról, hogy meg kellene szerezni a 6-os néni pénzét oly módon, hogy a 2-es tanú a kistermetű kutyáját, ha kijön a néni, csapja agyon és ezt követően ha bemegy a házba, ölje meg a nénit és keresse meg a pénzét. A vádlott arról is beszélt a 2-es tanúnak, hogy ő kint figyelt volna, amíg a 2-es tanú végrehajtja a cselekményt. A 2-es tanú élettársának, a 7-es tanúnak részletesen elmondta, hogy őt a vádlott mire akarta rávenni, és hogy azért kellene megölni a 6-os nénit, hogy fel ne ismerje a néni őket, és ki ne tudódjék, amit tesznek. A 2-es tanú azt is elmondta az élettársának, hogy a vádlottnak azért lenne szüksége rá, hogy „ő végezze el a piszkos munkát” (4-es tanú nyomozati eljárás során tett vallomása, 111. és 115. oldal 4., 5., 6. bekezdés).

Ezt a vallomást a 2-es tanú a 2007. év február hó 21. napján tett tanúvallomásában kiegészítette. Elmondta, hogy a vádlott pontosan meghatározta a számára, hogy hogyan képzelte el a 6-os nénivel kapcsolatos cselekményt, mégpedig oly módon, hogy ő kint fog figyelni, „én agyonütöm és megölöm az öreg nénit és a kistermetű kutyáját”. 2-es tanú ezen vallomását fenntartotta a 2007. év május hó 11. napján megismételt tanúvallomásában is, amikor a tanú már nem volt előzetes letartóztatásban. Eszerint „meg kell ölni a nénit, de csak akkor, ha muszáj, ha nincs más választás, le kell ütni és ha meghal, akkor ez van.” Említést tett a 2-es tanú akkor arról is, hogy a vádlott fel is szólította őt arra, hogy kísérje el telefonálni, akkor megmutatta a házat és arra is felszólította, hogy „**most induljunk!**” (nyomozati iratok 127. oldal).

8-as tanú a nyomozati iratok 91. oldalán található vallomásával megerősítette a fenti két tanú vallomását, mert előadta, hogy a vádlott egy alkalommal szaladgált és idegesen kiabálta a konyhában, hogy „nem vagyok én gyilkos”.

A fenti kiegészítésekkel a tényállás teljes egészében megalapozottá és felülbírálatra alkalmassá vált (351.§ (1) bekezdés).

_____ *o* _____

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján helyesen következtetett a vádlott bűnösségére.

A másodfokú bíróság a felmentésre irányuló fellebbezését alaptalannak találta.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy 4-es és 2-es tanúk olyan részletes tanúvallomást tettek a vádlott előkészületi cselekményének megállapítására, amelyek kétséget kizáró módon alkalmasak voltak arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét a Btk. 166. § (3) bekezdésében megfogalmazott emberölés büntette előkészületében megállapítsa.

A másodfokú bíróság a rendszeresen követett ítélkezési gyakorlat szerint megvizsgálta, hogy a vádlott cselekménye megfelel-e az előkészület megállapításához elengedhetetlenül szükséges három előfeltételnek, nevezetesen, hogy a cselekmény komoly, konkrét, közvetlen volt-e.

Az előkészület **komolyságát** alátámasztotta a 3-as tanú, akinek vallomása szerint a vádlott őt kérdezgetett arról, hogy a 6-os néninek van-e pénze, milyen a kutyája és mit lehet csinálni, ha az ember be akar jutni a házába.

Konkrétan is rákérdezett, hogy „hogyan lehetne a 6-os néni-féle dolgot megoldani?”. A vádlott részéről ez a faggatózás a 3-as tanú felé mintegy három alkalommal hangzott el.

A 8-as tanú szintén arról szólt a vallomásában, hogy hallotta azt a kijelentését a vádlottnak, hogy ő nem gyilkos és azt is észlelte, hogy a vádlottal történt beszélgetést követően 2-es tanú nagyon ideges volt. 2-es és 4-es tanúk vallomásából ténybeli következtetésként levonható az is, hogy **közvetlenül** felhívta 2-es tanú a vádlott a végrehajtásra, amikor azt a kijelentést tette, hogy „most induljunk!”, ismerve a házat, hogy hol lakik a 6-os néni (nyomozati iratok 127. oldal).

Mindezek alapján a vádlott felmentésére irányuló fellebbezés alaptalannak bizonyult. A cselekmény jogi minősítése kifogástalan.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket helyesen sorolta fel, de a másodfokú bíróság álláspontja szerint azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte. A szabadságvesztés tartama megfelelne ugyan a büntetés céljának, de - a többszörösen büntetett előéletű és vagyon elleni cselekményeket több esetben megvalósító vádlottal szemben - a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésére nem kerülhetett volna sor. A Btk. 89. § (2) bekezdésének alkalmazására ugyanis az 1 évnél hosszabb szabadságvesztés büntetés esetén **csak különös méltánylást érdemlő esetben van lehetőség**. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ez a feltétel a vádlott esetében nem állt fenn. A vádlott előélete, a cselekmény jellege, az ilyen jellegű cselekmények elszaporodottsága ugyanis nem indokolja a különös méltánylást érdemlő törvényi előfeltétel megállapítását. A súlyosítási tilalomra figyelemmel azonban a másodfokú bíróság a büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését nem mellőzhette.

A védő a fellebbezésében a Btk.104. § (1) bekezdése alapján a vádlottnak az előzetes mentesítését is kérte.

A másodfokú bíróság ezt a védelmi indítványt az adott esetben kizártnak találta, mivel a szabadságvesztésnek a próbaidőre történő felfüggesztése sem indokolt, így sor sem kerülhetett az érdemesség hiánya okából az előzetes mentesítésre.

Mindezek alapján a Fővárosi Bíróság 18.B.762/2007/13. számú ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A jogorvoslati jogosultság kizárásáról a másodfokú bíróság a Be. 386.§ (1) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2008. év június hó 18. napján

Dr. Nehrer Péter s. k.
a tanács elnöke

Miszlayné Dr. Lányi Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 18.B.762/2007/13. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.34/2008/5. számú végzésével a mai napon jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év június hó 18. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő